

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 5Cdo/48/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5814204475
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Kolcun
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:5814204475.2

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Slovenská kancelária poisťovateľov, Bratislava, Bajkalská 19B, IČO: 36 062 235, zastúpená JUDr. Ján Mišura, PhD., advokát, Bratislava, Kopčianska 10, IČO: 37 925 458, proti žalovaným: 1/ D. I.F., nar. XX. XX. XXXX, U., F. XXXX/XX, 2/ I. I., nar. XX. XX. XXXX, C. XXX, žalovaní 1/ a 2/ zastúpení JUDr. Miroslava Bobíková, advokátka, Dolný Kubín, Hviezdoslavovo námestie 27, IČO: 42 053 790, o zaplatenie 14.268,47 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 2C/112/2015, o dovolaní žalovanej 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 26. októbra 2022 sp. zn. 7Co/80/2022, 7Co/81/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanej 1/ v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Námestovo (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 16. septembra 2020 č. k. 2C/112/2015 - 344 rozhodol tak, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi 14.268,47 eur s úrokom z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 1.764 eur od 10. 05. 2014 do zaplatenia a s úrokom z omeškania 5,15 % ročne zo sumy 2.504,47 eur od 01. 08. 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalovaná 1/ je povinná nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení, vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Súd žalobu voči žalovanému 2/ zamietá (výrok III.). Žalobca je povinný nahradiť žalovanému 2/ trovy konania v rozsahu 100 %, ktoré budú vyčíslené v uznesení vydanom po právoplatnosti rozsudku (výrok IV.).

1.1. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že keďže prvostupňový súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, vo vzťahu k žalovanej 1/ dospel k záveru, že žaloba voči nej je dôvodná. Ako uviedol krajský súd v zrušujúcom uznesení, medzitýmnym rozsudkom Okresného súdu Námestovo č. k. 2Cb/54/2012-143 zo dňa 28. 10. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. 1. 2014 bolo rozhodnuté, že je daný základ nároku na náhradu škody žalobcu N. B. ako poškodeného z dopravnej nehody zo dňa 3. 5. 2010 voči žalovaným Slovenská kancelária poisťovateľov (v prebiehajúcom konaní vystupuje v postavení žalobcu) a D. I. (v prebiehajúcom konaní vystupuje v postavení žalovanej 2/). Na základe tohto rozsudku žalobca plnil poškodenému. V novom konaní už nie je možné uvedené rozhodnutie zmeniť. Jedná sa o prejudiciálny účinok právoplatnosti skoršieho rozsudku v ďalšom konaní s neidentickým predmetom konania, ktorý je pre súd záväzný, ak právoplatným rozsudkom už bolo o danej otázke rozhodnuté priamo vo výroku tohto skoršieho rozsudku. V prebiehajúcom konaní môže súd rozhodnúť už len o výške požadovaného nároku. Súd podotýka, že žalovaná 1/ aj v tomto konaní (rovnako ako v konaní tunajšieho súdu sp. zn. 2Cb/54/2012) ostala nečinná a nemala námietky k základu ani k výške nároku, ktorý si žalobca voči nej uplatnil.

1.2. Vo vzťahu k žalovanému 2/ však súd považuje žalobu za nedôvodnú. Ako skonštatoval aj krajský súd v zrušujúcom uznesení, žalovaný 2/ nebol sporovou stranou v konaní sp. zn. 2Cb/54/2012 a preto obranu proti žalobe mohol vzniesť až v prebiehajúcom konaní, čo aj urobil. Ako už bolo uvedené v poradí prvom rozsudku, čo sa týka zavinenia žalovaného 2/, toto nebolo ustálené v priestupkovom

konaní, z dôvodu, že zodpovednosť za priestupok zanikla. Žalovaný 2/ poprel, že by bol zodpovedný za škodu na motorovom vozidle EČV: U. XXX Z. a na podporu svojho stanoviska poukázal na závery znaleckým posudkom Ing. Ž.B., ktorý viedol k zrušeniu rozhodnutia o priestupku, z ktorého bol pôvodne uznaný vinným. Zo znaleckého posudku Ing. L. Ž. č. 65/2011, ktorý predložil žalovaný 2/, súd zistil, že znalec dospel k záveru, že v momente nárazu malo vozidlo Škoda Octavia ev. č. U. XXX Z. rýchlosť cca 56 km/hod. a vozidlo Mercedes Benz ev. č. U. XXX Z. rýchlosť cca 15 km/hod. Vozidlo Mercedes Benz zrýchľovalo z polohy na výjazde z parkoviska z pravej strany z pohľadu vodiča prichádzajúcej Octavie. Vozidlo Mercedes pred nehodou stálo a dávalo prednosť vozidlu jazdiacemu po hlavnej ceste pred Octaviou. Vozidlo Octavia sa približovalo k miestu nehody po hlavnej ceste z ľavej strany z pohľadu vodiča Mercedes. Vozidlo Mercedes sa pohlo z nulovej rýchlosti 2,6 sekundy pred nárazom. V momente, keď sa Mercedes pohol, sa Octavia nachádzala cca 45 m2 od miesta nárazu. Podľa zanechanej stopy pred nárazom vodič Octavie začal reagovať cca 1,4 sekundy pred nárazom vtedy, keď Mercedes začal vchádzať do koridoru pohybu Octavie. V čase začiatku reakcie vodiča Octavie sa Octavia pohybovala rýchlosťou cca 64 km/hod. Podľa znalca Ing. L.O. Ž. mal najviac možností zabrániť nehode vodič vozidla Mercedes. Stačilo, aby ostal ešte cca 3 sekundy na mieste a dal prednosť prichádzajúcej Octavii. Nezistil žiadne okolnosti, ktoré by vodičovi Mercedesu bránili včas rozpoznať Octaviu a dať jej prednosť. Ďalej uvádza, že z výpočtu vyplynulo, že ak by sa Octavia na začiatku nehodového deja pohybovala najviac povolenou rýchlosťou a vodič Octavie by nerobil žiadne úkony na zabránenie nehode, tak by došlo k nehode kontaktom vozidiel, pretože Mercedes by nestihol opustiť koridor pohybu Octavie pred jej príchodom. Ďalej znalec uviedol, že z výpočtu vyplynulo, že ak by sa Octavia pred nehodou pohybovala povolenou rýchlosťou a vodič Octavie by robil nenáhle úkony na zabránenie nehode, k nehode by síce nedošlo, ale Mercedes by opustil koridor pohybu Octavie v čase kratšom ako 0,5 sekundy pred príchodom Octavie; to znamená, že Mercedes by opustil koridor pohybu Octavie pred Octaviou vo vzdialenosti kratšej ako bezpečnej. Preto je možné tvrdiť, že aj v tomto prípade by vodič Mercedesu ohrozil vodiča Octavie. Podľa znalca Ing. L. Ž. príčinou nehody z technického hľadiska bola nesprávna technika jazdy vodiča Mercedesu, ktorý podľa technického výkladu pravidiel nedal prednosť vozidlu prichádzajúcemu po hlavnej ceste. Naproti tomu z odborného vyjadrenia č. 67/2010 znalca Ing. I. B., ktoré predložil žalobca, vyplynulo, že: vodič vozidla Škoda Octavia sa v čase zrážky s odbočujúcim vozidlom Mercedes-Benz pohyboval rýchlosťou min. 85 km/hod. t. j. vyššou, aká bola v úseku povolená (50 km/hod.) a ak vodič vozidla Škoda Octavia pred zrážkou brzdil, je možné, že sa z technického hľadiska pohyboval aj rýchlosťou vyššou. Podľa brzdnych stôp je zrejmé, že vodič vozidla Škoda Octavia sa pohyboval pri ľavom okraji svojho pruhu a nie vpravo, ako uvádza vo svojej výpovedi. Grafickou analýzou nehodového deja zrážky bolo zistené, že vodič vozidla Mercedes pri vchádzaní z parkoviska na cestu označenú ako hlavná cesta z technického hľadiska nemohol prichádzajúce vozidlo Škoda Octavia vidieť, pretože to sa ešte nachádzalo v oblasti zakrytého výhľadu t. j. vo vzdialenosti min. 92 metrov a vodič vozidla Mercedes ho nemohol vidieť. Podľa znalca z toho je zrejmé, že vodič vozidla Mercedes Benz nemohol skôr reagovať na prichádzajúce vozidlo Škoda Octavia a tiež vodič vozidla Mercedes nemohol z technického hľadiska rozpoznať, že vozidlo Škoda Octavia sa pohybuje vyššou rýchlosťou, aká je v úseku povolená. Podľa znalca Ing. I. B. nesprávnym prvkom v technike jazdy vodiča vozidla Škoda Octavia bola jazda rýchlosťou vyššou, aká bola v úseku povolená. Nesprávnym prvkom v technike jazdy vodiča vozidla Mercedes bolo nedanie pri vchádzaní z parkoviska na cestu označenú ako hlavná prednosti vozidlu Škoda Octavia, idúcemu po ceste označenej ako hlavná, avšak ak by sa vodič vozidla Škoda Octavia po ceste označenej ako hlavná pohyboval povolenou rýchlosťou, t. j. 50 km/hod., vodič vozidla Mercedes by ho pri vchádzaní z parkoviska na cestu označenú ako hlavná svojím správaním neohrozil ani neobmedzil, t. j. nemusel by meniť ani smer a rýchlosť jazdy. Podľa zrušujúceho uznesenia krajského až porovnaním týchto dvoch dokumentov - znaleckého posudku Ing. Ž. a odborného vyjadrenia Ing. B.Č. môže súd prvej inštancie ustáliť, kto nesie zodpovednosť za vznik dopravnej nehody, pričom v rozhodnutí sa musí náležite vysporiadať s tým, z akého dôvodu vychádzal zo záverov konkrétneho znaleckého posudku a prečo nie zo záverov toho druhého. Súd konštatuje, že v konaní bol vykonaný dôkaz, ktorý nasvedčuje správnosti tvrdenia žalobcu, že v dôsledku porušenia pravidiel cestnej premávky žalovaným 2/ došlo k dopravnej nehode a poťažne vzniku škody na vozidle Mercedes, a zároveň bol vykonaný aj dôkaz, ktorý toto tvrdenie vyvracia a preukazuje tvrdenie žalovaného 2/, že dopravnú nehodu nezavinil on, ale vodič poškodeného vozidla Mercedes. Obaja znalci, ktorí vypracovali znalecký posudok a odborné vyjadrenie sa zhodujú v tom, že obaja vodiči porušili dopravné predpisy - žalovaný 2/ prekročil povolenú rýchlosť v danom úseku a vodič (poškodeného) vozidla Mercedes nedal prednosť v jazde pri vchádzaní z parkoviska na cestu označenú ako hlavná. Znalec Ing. Ž. však dospel k záveru, že napriek tomu, že žalovaný 2/ prekročil povolenú rýchlosť (treba uviesť, že Ing. Ž. vypočítal podstatne nižšiu rýchlosť

vozidla žalovaného 2/ v čase zrážky - 56 km/hod., zatiaľ čo podľa znalca Ing. B. v čase zrážky sa žalovaný 2/ pohyboval s vozidlom rýchlosťou 85 km/hod.), bezprostrednou príčinou vzniku nehody bolo nedanie prednosti v jazde vodičom vozidla Mercedes, pretože ak by sa Octavia na začiatku nehodového deja pohybovala najviac povolenou rýchlosťou a vodič Octavie by nerobil žiadne úkony na zabránenie nehode, tak by došlo k nehode kontaktom vozidiel, pretože Mercedes by nestihol opustiť koridor pohybu Octavie pred jej príchodom. Inými slovami, podľa znalca Ing. Ž. napriek porušeniu povolenej rýchlosti žalovaným 2/ dopravnú nehodu zapríčinil vodič vozidla Mercedes, ktorý vozidlu Škoda Octavia nedal prednosť v jazde, pretože podľa Ing. Ž. nezistil žiadne okolnosti, ktoré by vodičovi Mercedesu bránili včas rozpoznať Octaviu a dať jej prednosť. Podstatným rozdielom, ktorý je medzi znaleckým posudkom Ing. Ž. a odborným vyjadrením Ing. B. je aj výpočet rýchlosti oboch vozidiel v čase zrážky, ako už bolo uvedené. Súd považuje za logické, že zistenie rýchlosti vozidiel v čase zrážky má vplyv na zistenie, ktorý z vodičov nesprávnou technikou jazdy spôsobil dopravnú nehodu, pretože práve tvrdenie Ing. B. o tom, že žalovaný 2/ výrazne prekročil povolenú rýchlosť v danom úseku, je podstatným vo vzťahu k jeho zisteniu, ktorý z vodičov zapríčinil dopravnú nehodu. Súd poukazuje na čl. 15 ods. 2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého žiaden dôkaz nemá predpísanú zákonnú silu. To znamená, že nemožno bez ďalšieho skonštatovať, že dôkaz ohľadne tvrdenia žalobcu o zavinení dopravnej nehody, ktorý predložil žalobca, má vyššiu/nížšiu dôkaznú silu, ako dôkaz o opaku, ktorý predložila protistrana, v tomto prípade žalovaný 2/. Znalecký posudok aj odborné vyjadrenie, ktoré boli vykonané k otázke zavinenia dopravnej nehody, sú dôkazmi, ktoré sú vykonané v prípade, ak na riešenie určitej otázky sú potrebné odborné znalosti. Je logické, že na posúdenie správnosti záverov znaleckého posudku alebo odborného vyjadrenia sú (opäť) potrebné odborné znalosti. Súd podotýka, že v obdobných prípadoch, keď strany v konaní predložia znalecké posudky, ktorých závery sú rozdielne až protichodné, sa obvykle vykoná dôkaz znaleckým posudkom znaleckého ústavu alebo znaleckej organizácie - takýto dôkaz však žiadna zo strán ani nenavrhol. Súd bez ďalších dôkazov - ktoré strany neprodukovali ani nenavrhl, pretože toto konanie je ovládané prejednacou zásadou, to znamená, že súd v ňom vykoná len dôkazy, ktoré navrhla niektorá sporová strana - nie je schopný (ani oprávnený - keďže nie je znalcom alebo inou odbornou autoritou v oblasti dopravy), posúdiť správnosť zistení oboch znalcov, ktoré sú založené na čisto odborných postupoch a metódach - výpočtoch, ale aj napr. simulácii zrážky vozidiel pomocou počítačového programu, ktorí znalci z odboru dopravy používajú. Zistenie, ktorý z účastníkov dopravnej nehody použil nesprávnu techniku jazdy je - aj vzhľadom na odbornú stránku čiastkových otázok, ktoré sú potrebné na ustálenie tohto zistenia, ako rýchlosť jazdy oboch účastníkov dopravnej nehody v čase zrážky, výhľadové možnosti a pod. - je otázkou odbornou, pričom súd rieši právne, nie odborné otázky. Práve na riešenie odborných otázok sú vykonávané dôkazy typu znaleckého posudku alebo odborného vyjadrenia. Súd podotýka, že ani samotné strany nemali žiadne konkrétne výhrady voči správnosti znaleckého posudku alebo odborného vyjadrenia, ktoré predložila protistrana, v tom zmysle, že by napr. poukázali na nesprávnosť určitého výpočtu, odborného postupu alebo použitej metodiky. Zotrvali na svojich tvrdeniach a dôkazoch ohľadne zavinenia dopravnej nehody bez toho, aby vyargumentovali, prečo znalecký posudok/odborné vyjadrenie druhej strany nie je pravdivé, správne alebo odborné. To, že strany predložili v konaní ako dôkaz znalecký posudok/odborné vyjadrenie, ktoré obsahuje odborné zistenia, ktoré im môžu privodiť priaznivé rozhodnutie vo veci, je síce pochopiteľné, no automaticky to nevyvracia správnosť dôkazu, predloženého protistranou. Táto situácia má však procesné dôsledky pre žalobcu. Žalobca je tou stranou, ktorá znáša dôkaznú povinnosť ohľadne svojho tvrdenia, že žalovaný nesprávnou technikou svojej jazdy a porušením dopravných predpisov zapríčinil dopravnú nehodu, pretože podstatou žaloby je tvrdenie, že žalovaný 2/ v dôsledku porušenia povinnosti - porušenia dopravných predpisov spôsobil dopravnú nehodu, pri ktorej bolo poškodené vozidlo, za ktorú škodu plnil poškodenému z garančného poisťného fondu a v tomto konaní si voči žalovanému 2/ uplatňuje náhradu poisťného plnenia. Žalobca síce aj predložil dôkaz na preukázanie svojho tvrdenia - odborné vyjadrenie Ing. B., no žalovaný 2/ predložil dôkaz, ktorý vyvracia závery odborného vyjadrenia Ing. B. - znalecký posudok Ing. Ž.. Bolo na žalobcovi, aby uniesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že dôkaz, ktorý predložil žalovaný 2/ a ktorý vyvracia zistenia znalca Ing. B., je nesprávny alebo nepravdivý. Žalobca toto dôkazné bremeno neuniesol, pretože okrem odborného vyjadrenia Ing. B. k tvrdeniu o zavinení dopravnej nehody žalovaným 2/ nenavrhol vykonať žiadny iný dôkaz, dokonca ani neposkytol žiadne tvrdenia, ktorými by vyargumentoval alebo čo len spochybnil správnosť znaleckého posudku Ing. Ž., ktorý predložil žalovaný 2/. Súd preto dospel k záveru, že tvrdenie žalobcu o zavinení dopravnej nehody žalovaným 2/ a poťažne o jeho zodpovednosti za škodu na poškodenom motorovom vozidle zn. Mercedes nemožno považovať za preukázané a preto žalobu voči žalovanému 2/ zamietol.

1.3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalobca mal úspech v konaní o žalobe voči žalovanej 1/, preto mu súd voči nej priznal náhradu trov konania. Vo vzťahu k žalovanému 2/ bol neúspešný, preto súd priznal právo na náhradu trov konania žalovanému 2/.

1.4. Okresný súd Námestovo rozsudkom z 01. decembra 2021 č. k. 2C/112/2015 - 466 rozhodol tak, že súd dopĺňa rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 2C/112/2015-344 zo dňa 16. 12. 2020 tak, že v jeho výrokovej časti sa dopĺňa výroková časť VI/, ktorá znie:

Žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania 5,25 % ročne zo sumy 10.000 eur od 10. 05. 2014 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu a žalovanej 1/ rozsudkom zo 26. októbra 2022 sp. zn. 7Co/80/2022, 7Co/81/2022 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje v celom rozsahu (I. výrok). Žalovanému v rade 2/ priznáva voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (II. výrok). Žalobcovi priznáva voči žalovanej v rade 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (III. výrok).

2.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že z vykonaného dokazovania bolo zistené a medzi strany sporu nebolo sporné, že dňa 03. 05. 2010 došlo v Trvrdošíne k dopravnej nehode, ktorej účastníkmi boli N. B. s motorovým vozidlom Mercedes Benz ev. č.: U. XXX Z. a žalovaný v rade 2/, ktorý viedol motorové vozidlo Škoda Octavia ev. č.: U. XXX Z., ktorého prevádzkovateľkou v tom čase bola žalovaná v rade 1/ a na toto vozidlo nebolo uzatvorené poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Žalobca vyplatil poškodenému N. B. škodu na jeho motorovom vozidle z poistného garančného fondu vo výške 11.764 eur, ďalej poplatok za vypracovanie expertízy 360 eur a trovy konania v konaní sp. zn. 2Cb/54/2012 a poplatok za zastúpenie žalobcu poisťovňou Kooperativa poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group vo výške 1.176,40 eur. Sporné zostalo, či za škodu na motorovom vozidle ev. č.: U. XXX Z. zodpovedajú žalovaní v rade 1/ a 2/, nakoľko žalovaný v rade 2/, ktorý v čase dopravnej nehody viedol motorové vozidlo ev. č.: U. XXX Z., poprel, že by on zavinil dopravnú nehodu.

2.2. Vo vzťahu k žalovanej v rade 1/ súd prvej inštancie správne konštatoval, že je dôvodná, a to s poukazom na medzitýmny rozsudok Okresného súdu Námestovo č. k. 2Cb/54/2012-143 zo dňa 28. 10. 2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14. 01. 2014 a týmto bolo rozhodnuté, že je daný základ nároku na náhradu škody žalobcu N. B. ako poškodeného z dopravnej nehody zo dňa 03. 05. 2010 voči žalovaným Slovenská kancelária poisťovateľov (v prebiehajúcom konaní vystupuje v postavení žalobcu) a D. I. (v prebiehajúcom konaní vystupuje v postavení žalovanej v rade 1/). Na základe tohto rozsudku žalobca plnil poškodenému.

2.3. Odvolací súd sa v plnom rozsahu s uvedeným názorom stotožňuje a na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/44/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov SR pod poradovým číslom 40/2013, v ktorom bola vyslovená právna veta: „Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením“.

2.4. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. I. ÚS 170/2015-15 zo dňa 01. 04. 2015 konštatoval: „Keďže súd nemôže ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore účastníkov, nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. Klásť si takúto otázku je nielen zbytočné, táto otázka je úplne nepatričná (nemá byť prečo položená). So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia je akékoľvek „nové“ právne posudzovanie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom (ďalšom) konaní tých istých účastníkov vylúčené (nepripustné). ... Popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia znamená zásah do stability práva a právnych vzťahov, ako aj do riadneho výkonu spravodlivosti; zásada právnej istoty je integrálnou súčasťou práva na spravodlivý proces. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre venuje ochrane stavu právnej istoty ako základnému aspektu právneho štátu náležitú pozornosť. Vo veci Brumărescu proti Rumunsku z 28. októbra 1999 ESRP dospel k záveru, že súčasťou práva na spravodlivý proces je tiež princíp právnej istoty. Upresnil, že právna istota predpokladá rešpektovanie princípu právnej moci, teda konečnej povahy súdnych rozhodnutí. Podľa tohto princípu žiadna zo strán nemá právo žiadať preskúmanie právoplatného a vykonateľného rozsudku len za tým účelom, aby sa domohla nového posúdenia veci a nového rozhodnutia. Prieskum sa nesmie stať maskovaným odvolaním a púha skutočnosť, že môžu existovať dva rôzne pohľady na rovnakú záležitosť, nie je dostatočným dôvodom na nové rozhodnutie veci. Od tohto princípu je možné sa odchýliť len v prípade, že pre to existujú podstatné a naliehavé dôvody (por. Ryabykh proti Rusku z 24. júla 2003, č. 52853/99, § 52). ...“ A napokon konštatoval: „Na margo uvedeného ústavný súd podotýka, že je neprípustné a v

rozpore s princípom právnej istoty, aby sa pomimo riadneho zákonného inštančného postupu prieskumu súdnych rozhodnutí, v konaní neúspešný účastník domáhal zjednanie nápravy či už svojich vlastných pochybení (napr. že v konaní, či už nevedomky neuviedol alebo opomenul uviesť argumenty, ktoré mu v tom čase boli alebo mohli byť známe) alebo pochybení konajúceho súdu (napr. chyby vo vyhotovení rozhodnutia), a to podaním novej žaloby s identickým predmetom konania s cieľom revidovať skoršie rozhodnutie v tejto veci. Inými slovami, nová žaloba s identickým predmetom konania, o ktorom už bolo meritórne právoplatne rozhodnuté v inom konaní, nemôže byť „maskovaným odvolaním“ a ani samotná skutočnosť, že napriek veci už právoplatne meritórne rozhodnutej môže existovať aj iný pohľad na túto identickú vec, nie je dostatočným dôvodom na nové rozhodnutie o tejto veci, pretože aj tento iný pohľad na tú istú záležitosť mal byť a mohol byť predmetom prieskumu v rámci už právoplatne skončeného konania, takže ako to uviedol aj najvyšší súd, z tohto pohľadu ani „... nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil...“.

2.5. Oboznámením sa s pripojeným spisom Okresného súdu Námestovo sp. zn. 2Cb/54/2012 vyplýva, že žalovaná v rade 2/ v tomto konaní bola nečinná. Podala iba odvolanie voči uzneseniu, ktorým bola pripustená zmena žalobného návrhu, v ktorom síce poukazovala na to, že pri vyšetrovaní nebol zobrať do úvahy „náš“ znalecký posudok, ktorý bol vypracovaný na vysokej úrovni jedným najlepším súdnym znalcom, ale tento nebol ani akceptovaný DI v Nižnej a prikazoval mu to aj odvolací orgán, aby sa ním zaoberal DI. Avšak bližšie neoznačila o aký znalecký posudok sa má jednať a ani ho súdu v tejto veci nepredložila. Zo zápisnice o pojednávaní z 28. 10. 2013 (ktorého sa žalovaná v rade 2/ nezúčastnila bez ospravedlnenia) vyplýva, že v rámci dokazovania bol oboznamovaný pripojený spis OR v Dolnom Kubíne ODI č. ORP-P-121/DI-TS-2010, ktorý sa týkal priestupkového konania vedeného voči páchatelovi I. I. (žalovaný v rade 2/ v tomto konaní), pričom sa konštatuje, že v spise sa nachádza znalecký posudok znalca Dipl. Ing. I. B., Tvrdošín č. 58/2011 zo dňa 24. 06. 2011. Zo zápisnice nevyplýva, že by sa v priestupkovom spise mali nachádzať aj iné znalecké posudky. Priestupkový spis v zmysle oznámenia OR PZ Dolný Kubín z 05. 10. 2017 (č. I. 155) bol v r. 2016 navrhnutý na vyradenie z registratúrnych záznamov a spisový materiál bol zničený. Následne bol na tomto pojednávaní vyhlásený medzitýmny rozsudok, ktorý určil, že základ nároku žalobcu N. B.Á. ako poškodeného voči žalovaným v rade 1/ Slovenská kancelária poisťovateľov (v preskúmvanej veci žalobca) a v rade 2/ D. I. (v preskúmvanej veci žalovaná v rade 1/) je daný. Ani jeden zo žalovaných proti rozsudku nepodal odvolanie, a preto tento nadobudol právoplatnosť 14. 01. 2014. V časti rozhodovania o výške nároku bolo konanie voči obidvom zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu, nakoľko bolo poškodenému B. plnené zo strany žalovaného v rade 1/ (v preskúmvanej veci žalobcu).

2.6. Vychádzajúc z konštatovaného skutkového stavu odvolací súd má za to, že zodpovednosť žalovanej v rade 1/ za vznik škody už bola posúdená právoplatným medzitýmny rozsudkom č. k. 2Cb/54/2012-143 a súd je v tomto prebiehajúcom konaní ním viazaný. Pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok, zásadne platí, že ak v skončenom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok odvodzuje, súd je v tomto ďalšom civilnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama), týmto vyriešením viazaný, nakoľko ustanovenie § 228 ods. 1 CSP predstavuje vo vzťahu k § 194 ods. 2 CSP osobitnú procesnú úpravu. Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom existencie/neexistencie vzťahu medzi tými istými sporovými stranami, než ako o tomto inom právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté (rovnaký záver bol prijatý aj v rozhodnutí NS SR sp. zn. 1Cdo/133/2009). Nie je pritom rozhodujúce, či skoršie právoplatné rozhodnutie bolo správne/nesprávne právne posúdené. Akékoľvek nové právne posúdenie právoplatného súdneho rozhodnutia v inom konaní tých istých účastníkov je vylúčené a popretie prejudiciálnej záväznosti právoplatného súdneho rozhodnutia by znamenalo zásad do stability práva a právnych vzťahov. Žalovaná v rade 1/ nemá právo žiadať preskúmanie právoplatného a vykonateľného rozsudku len za tým účelom, aby sa domohla nového posúdenia veci a rozhodnutia. Uvedeného sa mohla domáhať v pôvodnom konaní využitím riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (čo vôbec nevyužila) a nový prieskum v tomto konaní by bol iba „maskovaným odvolaním“. Od tohto prípadu je možné sa odchyliť len v prípade, že pre to existujú podstatné a naliehavé dôvody. Avšak tvrdené skutočnosti žalovanou v rade 1/ nie sú nové, resp. také ktoré by nastali až po právoplatnom rozhodnutí rozsudkom č. k. 2Cb/54/2012-143, ide o skutočnosti (znalecký posudok Ing. Ž., odborné vyjadrenie Ing. B.), ktoré boli žalovanej v rade 1/ známe už v priebehu konania sp. zn. 2Cb/54/2012 (viď vyššie opísané vyjadrenie žalovanej v rade 1/ v tejto pôvodnej veci o znaleckom posudku), ktoré mohla uplatniť a dovolávať vykonania tohto dôkazu už v tomto pôvodnom konaní. Teda nejedná sa o skutočnosti, kvôli ktorým by bolo potrebné vecne revidovať rozhodnutie č. k. 2Cb/54/2012-143. Žalovaná v rade 1/ nenamietala výšku uplatneného nároku, preto sa ňou odvolací súd nezaoberal.

2.7. Vo vzťahu k žalovanému v rade 2/, ktorý nebol sporovou stranou v konaní vedenom pod sp. zn. 2Cb/54/2012, preto je nutné na jeho obranu vyvíjanú v tomto konaní prihliadnuť. Pri zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ jedným zo základných predpokladov vzniku všeobecnej zodpovednosti za škodu je, okrem porušenia právnej povinnosti, existencie škody a zavinenia, príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou. Tento predpoklad musí byť splnený bez ohľadu na to, či ide o povinnosť k náhrade škody vyvodzovanú zo zodpovednosti založenej na princípe zavinenia alebo na základe objektívnej zodpovednosti. Subjekt môže byť zodpovedným za škodu len za predpokladu, že určitá skutočnosť, s ktorou je podľa Občianskeho zákonníka spojená zodpovednosť za škodu, t. j. protiprávny úkon alebo zákonom kvalifikovaná zvláštna udalosť, škodu skutočne spôsobila. Príčinná súvislosť znamená, že medzi protiprávnym úkonom na strane jednej a škodou na strane druhej existoval vzťah príčiny a následku.

2.8. Žalobca v žalobe zodpovednosť za škodu o žalovaného v rade 2/ odvodzoval predovšetkým z odborného vyjadrenia č. 67/2010 Dipl. Ing. B. a priestupkového konania vedeného proti ním označenému poškodenému N. B.. Žalovaný v rade 2/ na druhej strane popieral svoju zodpovednosť a na preukázanie svojho tvrdenia predložil znalecký posudok č. 65/2011 Ing. Ľ. Ž.. Oboznámením sa s obsahom týchto dvoch dôkazov je nutné konštatovať, že z nich vychádzajú rozdielne odborné závery, čo bolo príčinou vzniku dopravnej nehody a následne vzniku škody.

2.9. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca má dôkaznú povinnosť preukázať zodpovednosť žalovaného v rade 2/ za vznik škody. Žalovaný v rade 2/ v prebiehajúcom konaní náležite rozporoval tvrdenia žalobcu o jeho zodpovednosti, a preto bolo dôkaznou povinnosťou žalobcu uvedené vyvrátiť. Žalobca však na uvedené neprodukoval žiadne relevantné dôkazy, nepostačujú na to ani listinné dôkazy v rámci priestupkového konania, keď napríklad v zázname o dopravnej nehode sa ako prvotná príčina dopravnej nehody konštatuje na strane vodiča B., uvedené nebolo dostatočne vyvrátené ani svedeckými výpoveďami v priestupkovom konaní. Rozdielne odborné závery čo bolo príčinou dopravnej nehody je možné vyvrátiť len ďalšími odbornými závermi, čo sa v danom prípade nestalo. Navyše strany v konaní ani nenamietali správnosť jednotlivých odborných záverov z určitých konkrétnych skutočností. Žalobca až na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že Ing. B. sa zaoberal aj výpoveďami svedkov dopravnej nehody, čo znalec Ing. Ž. neriešil. Na jednej strane sa jedná o novotu, na ktorú nie je možné v odvolacom konaní prihliadať (§ 366 CSP) a na druhej strane opätovne neuviedol konkrétne v čom by mali jednotlivé svedecké výpovede z priestupkového konania potvrdiť zodpovednosť žalovaného v rade 2/ za vznik škody, ide len o všeobecné tvrdenie.

2.10. Nemožno prisvedčiť odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie vychádzal iba zo znaleckého posudku Ing. Ž. predloženého žalovaným v rade 2/, keď z odôvodnenia jednoznačne uviedol, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadne toho, že dôkaz predložený žalovaným v rade 2/ (ktorý vyvracia zistenia znalca Ing. B.), je nesprávny a nepravdivý. Súd prvej inštancie nevyslovil, že zistenia Ing. Ž. sa zdajú pravdepodobnejšie ako zistenia Ing. B.Z., ako to tvrdí žalobca v odvolaní.

2.11. Je pravdou, že z predložených odborných záverov vyplýva, že žalovaný v rade 2/ nevedol vozidlo predpísanou rýchlosťou (túto mal prekročiť, čo znalci tiež uzavreli rozdielne), avšak uvedené porušenie u žalovaného v rade 2/ preukazuje zodpovednosť za priestupok, ale žalobca neuniesol dôkazné bremeno, či práve uvedené porušenie žalovaného v rade 2/ (prekročenie povolenej rýchlosti) bol bezprostredne v príčinnej súvislosti so vznikom škody. Odvolací súd sa rovnako stotožňuje s názorom žalobcu, že zavinenie je otázka právna, ktorú nemôže nikdy vyhodnotiť znalec, ale iba súd, a znalec sa vyjadruje iba k príčine nehody z technického hľadiska. Opätovne je nutné však poukázať na to, že súd prvej inštancie zamietol žalobu voči žalovanému v rade 2/ z dôvodu, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného v rade 2/ došlo k vzniku škody. Súd prvej inštancie nevyhodnocoval odborné otázky zo záverov znalcov, len konštatoval že bola sporná otázka kto zavinil dopravnú nehodu, čo sa v rámci konania nepodarilo odstrániť.

2.12. Odvolací súd sa preto stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno v otázke zodpovednosti a príčinnej súvislosti protiprávneho konania žalovaného v rade 2/ so vznikom škody. Nebolo povinnosťou súdu vyjadrovať sa k otázke zodpovednosti za vznik škody vodiča B. a ani nevyslovil, že poškodený B. si škodu spôsobil sám, ako to naznačoval žalobca v odvolaní. Súd nemal jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie o príčinnej súvislosti s konaním žalovaného v rade 2/ a vznikom škody, preto musel rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričítal žalobcovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t. j. zodpovednosť za preukázanie skutočnosti významných z hľadiska hmotného práva. Stotožnil sa so záverom, že nebola jednoznačne preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym

úkonom žalovaného 2/ a škodou, ako jedného zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu.

2.13. Vychádzajúc z vyššie konštatovaného, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil spolu so závislými výrokmi o nároku na náhradu trov konania, keď správne aplikoval zásadu úspechu v konaní.

2.14. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté v zmysle § 396 ods. 1 CSP, aplikujúc ust. § 255 ods. 1 CSP, keď žalovaný v rade 2/ bol v odvolacom konaní úspešný voči žalobcovi, preto mu priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalobca bol v odvolacom konaní úspešný voči žalovanej v rade 1/, preto mu voči nej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške týchto trov bude v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná 1/ (ďalej aj ako „dovolateľka“) do výrokov, ktorými bola zaviazaná zaplatiť istinu a trovy konania, prípustnosť ktorého vyvodzovala z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

3.1. Žalovaná v rade 1/ je toho názoru, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola dostatočným spôsobom vyriešená právna otázka podmienok tzv. „podstatných a naliehavých dôvodov“, citovaných vo vyššie uvedenom rozhodnutí ESLP, ktoré by predstavovali odklon od prekážky rozsúdenej veci (*res iudicata*) tak, ako to má na mysli ust. 228 ods. 1 CSP.

Odvolací súd (viď bod 28 odôvodnenia rozsudku) síce konštatoval, že v prípade žalovanej v rade 1/ neexistujú podstatné a naliehavé dôvody, ktoré by znamenali možnosť odchýliť sa od súdneho rozhodnutia, ktoré o predmetnom nároku už v jej prípade právoplatne rozhodlo. Pritom sa však krajský súd zameril výlučne na jeden dôvod – pasivitu žalovanej v rade 1/ v predchádzajúcom súdnom konaní. Krajský súd Žilina konštatoval pasivitu žalovanej v rade 1/ v súvislosti s tým, že už v pôvodnom konaní sa mohla domáhať vykonania dôkazu nového znaleckého posudku Ing. Ž., pričom vo veci nevyužila žiaden z opravných, riadnych či mimoriadnych prostriedkov. Pasivitu žalovanej v rade 1/ nikto nespochybňuje, vrátane samotnej účastníčky konania.

Žalovaná v rade 1/ je však toho názoru, že v prejednávanej veci samotné konštatovanie pasivity účastníčky konania, a to predovšetkým bez prihliadnutia na okolnosti, ktoré budú nižšie citované: nemôže viesť k spravodlivému záveru, že v danej veci absentujú podstatné a naliehavé dôvody, ktoré by znamenali odklon od princípu právnej istoty.

3.2. Na základe uvedeného žalovaná v rade 1/ navrhuje, aby dovolací súd v zmysle ust. § 449 ods. 1 CSP rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 7Co/80/2022, 7Co/81/2022, zo dňa 26. 10. 2022, týkajúci sa uplatňovaného nároku žalobcu voči žalovanej v rade 1/, zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu.

Žalovaná 1/ navrhuje, aby jej dovolací súd priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

4. Žalovaný 2/ vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej 1/ uviedol, že súhlasí s konečným návrhom žalovanej 1/, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu týkajúci sa uplatňovaného nároku žalobcu voči žalovanej 1/ zrušil a vrátil vec odvolaciemu súdu.

5. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovanej 1/ uviedol, že navrhuje dovolanie odmietnuť alternatívne zamietnuť a priznať mu voči žalovanej 1/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

6. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

7. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

7.1. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

7.2. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

7.3. V neposlednom rade dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Rovnako je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

8. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom). V prípade absencie vymedzenia právnej otázky preto nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd.

9. Nevyhnutnou podmienkou prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP je, že sa týka právnej otázky, na riešení ktorej založil odvolací súd svoje rozhodnutie. Toto ustanovenie dopadá len na takú právnu otázku, ktorú: a/ odvolací súd riešil [neponechal ju nepovšimnutou a pri svojich právnych úvahách nedotknutou, ale ju riadne nastolil, vysvetlil jej podstatu, vyjadril vo vzťahu k nej svoje právne úvahy (prípadne možnosti odlišných prístupov k jej riešeniu) a vysvetlil jej riešenie a tiež dôvody, so zreteľom na ktoré zvolil práve riešenie, na ktorom založil svoje rozhodnutie], a b/ (zároveň) dovolací súd ešte neriešil. Otázka, ktorou sa strany sporu, prípadne aj súd v konaní síce zaoberali, na vyriešení ktorej ale nie je v konečnom dôsledku založené dovolaním napadnuté rozhodnutie, nie je relevantná v zmysle tohto ustanovenia (3Cdo/214/2018).

10. Dovolateľka formulovala svoju dovolaciu otázku takto:

Je toho názoru, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola dostatočným spôsobom vyriešená právna otázka podmienok tzv. „podstatných a naliehavých dôvodov“, citovaných vo vyššie uvedenom rozhodnutí ESLP, ktoré by predstavovali odklon od prekážky rozsúdenej veci (res iudicata) tak, ako to má na mysli ust. § 228 ods. 1 CSP.

11. Dovolateľka nastolila v dovolaní právnu otázku, od vyriešenia ktorej podľa jej názoru záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Dovolateľka síce zrozumiteľným spôsobom uviedla v dovolaní konkrétnu právnu otázku, avšak dovolací súd má za to, že takto položenú otázku odvolací súd neriešil a zároveň na jej vyriešení rozhodnutie odvolacieho súdu nespočívalo, t. j. vo vzťahu k posudzovanej veci ju tak nemožno považovať za rozhodujúcu. Cieľom konania pred dovolacím súdom je poskytnúť dotknutej strane reálnu ochranu jej práva, nie riešiť teoretické či hypotetické otázky. Právnu otázku musí dovolateľ naplniť skutkovou okolnosťou, napr. „bolo priestupkové konanie zastavené voči žalovanému 2/“. V danom prípade to počas celého konania žalovaná 1/ netvrdila a dokonca ani v dovolaní. Dovolateľka za podstatné a naliehavé dôvody spája len s neprihliadnutím k znaleckému posudku Ing. L.Z. Ž. a znaleckým dokazovaním vykonaným v priestupkovom konaní, ktoré boli vyhotovené pred rozhodnutím Okresného súdu Námestovo pod č. k. 2Cb/54/2012 - 143. Túto okolnosť odvolací súd neriešil v odvolacom konaní v súvislosti so žalovanou 1/. 11.1. Pokiaľ dovolateľka namietá neprihliadnutie k znaleckému posudku Ing. L. Ž. je to iba polemika s hodnotením dôkazov a nenapĺňa dovolací dôvod § 421 ods. 1 písm. b) CSP v spojení s § 432 ods. 2 CSP. Uplatnený dovolací dôvod tak nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

12. Dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovanej 1/ namietajúce nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je prípustné. Vzhľadom na uvedené dovolací súd dovolanie žalovanej 1/ odmietol (§ 447 písm. f) CSP).

13. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní v plnom rozsahu úspešná (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol jej nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie prípustný opravný prostriedok.